

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 203/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Česká republika, zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/52/2024 z 27. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/52/2024 z 27. augusta 2025, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatňuje právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom a finančné zadostučinenie v sume 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal žalobu o náhradu škody spočívajúcej v ušlom služobnom príjme a nemajetkovej ujme s príslušenstvom z dôvodu vedenia trestného konania proti sťažovateľovi, ktorý bol právoplatne oslobodený spod obžaloby.

3.1. O uplatnenom nároku rozhodol Okresný súd Košice II rozsudkom č. k. 42C/41/2021-161 z 24. apríla 2023 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. V odôvodnení uviedol, že k doručeniu nezákonného rozhodnutia – uznesenia o vznesení obvinenia došlo 19. novembra 2002. Oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť 23. apríla 2018. Trestné konanie trvalo viac ako 10 rokov, teda objektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody uplynula pred ukončením trestného konania. Sťažovateľ objektívne nemohol uplatniť svoj nárok v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby a jej márne uplynutie nezavinil. Uvedené okolnosti považoval okresný súd za dôvody, pre ktoré je potrebné považovať vznesenie námietky uplynutia objektívnej

premlčacej doby žalovanou Slovenskou republikou za rozporné s dobrými mravmi a na túto námietku neprihliadol.

3.2. Vo vzťahu k uplynutiu subjektívnej premlčacej lehoty okresný súd uviedol, že rozhodným pre začiatok jej plynutia je okamih, keď sa sťažovateľ dozvedel o oslobodení spod obžaloby, t. j. verejné vyhlásenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach v jeho veci 23. apríla 2018, na ktorom bol prítomný obhajca sťažovateľa. Subjektívna 3-ročná premlčacia lehota tak uplynula 23. apríla 2021 (piatok). V priebehu plynutia premlčacej doby bolo zákonom č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov jej plynutie pozastavené od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020 (34 dní) a v dobe od 19. januára 2021 do 28. februára 2021 (40 dní). Po zohľadnení spočívania lehoty subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody uplynula 6. júla 2021 (utorok). Okresný súd ďalej uviedol, že sťažovateľ 23. apríla 2021 doručil Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorej žalovaný nevyhovel, čo oznámil žalobcovi listom z 30. júna 2021, ktorý bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 6. júla 2021. V období prerokovania žiadosti lehota neplynie, ide o obdobie 74 dní a pri ich zohľadnení tak trojročná subjektívna premlčacia lehota uplynula až 18. septembra 2021 (6. 7. 2021 + 74 dní). Keďže 18. septembra 2021 bola sobota, lehota uplynula najbližší pracovný deň 20. septembra 2021. Žaloba bola na súde podaná až 12. novembra 2021, t. j. po uplynutí premlčacej lehoty, túto skutočnosť žalovaný aj namietal. Súd návrhu žalobcu preto nemohol vyhovieť.

3.3. Okresný súd k námietke sťažovateľa, že aj námietku uplynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné považovať za rozpornú s dobrými mravmi, uviedol, že vo vzťahu k márnemu uplynutiu subjektívnej lehoty neboli preukázané žiadne objektívne dôvody, ktoré by sťažovateľovi bránili uplatniť svoj nárok včas. Poukazovanie sťažovateľa na opatrenia súvisiace s pandémiou COVID-19 okresný súd považoval za zohľadnené spočíváním lehoty, ktorá v relevantných obdobiach neplynula. Ani obmedzený osobný kontakt žalobcu a jeho právneho zástupcu nemôže byť dôvodom na posúdenie vznesenej námietky premlčania ako konania v rozpore s dobrými mravmi. Súčasná úroveň komunikačných kanálov umožňuje osobám výmenu ústnych a písomných informácií a tiež výmenu listín a písomností aj bez osobného stretnutia. Márne uplynutie subjektívnej premlčacej doby podľa názoru súdu nebolo spôsobené objektívnymi okolnosťami, ale ide o dôsledok (ne)konania samotného žalobcu, a preto súd námietku premlčania 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby neposúdil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

4. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6Co/126/2023-197 zo 7. novembra 2023 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. V odôvodnení uviedol, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a jeho dôvody za podrobné, presvedčivé a zodpovedajúce zákonu, preto sa s ním stotožnil. Podstatou odvolacích námietok sťažovateľa bol nesprávny právny záver súdu o premlčaní žalobou uplatneného nároku v subjektívnej premlčacej dobe v nadväznosti na nevypočutie sťažovateľa, v ktorom by sa bol vyjadril aj k dôvodom, prečo námietka premlčania vznesená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi aj vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe. Zároveň vyčítal okresnému súdu, že nevykonanie tohto dôkazu neodôvodnil a už uvedeným postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Krajský súd k týmto námietkam uviedol, že súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované

dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie sporových strán. V prejednávanom spore neboli zistené vady v procese dokazovania a v procese vyhodnotenia dôkazov, ktoré by zakladali porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Okresný súd vykonal všetky dôkazy podstatné z hľadiska zistenia skutkového stavu potrebného na posúdenie (ne)dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalobou uplatneného nároku a na posúdenie tejto otázky nemohol mať žiaden vplyv ani výsluch žalobcu. Dôvody, prečo námietka premlčania žalovaného neobstojí pre rozpor s dobrými mravmi ani vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe, uviedol právny zástupca sťažovateľa na pojednávaní 24. apríla 2023 a s týmito dôvodmi sa argumentačne súd prvej inštancie vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku (body 38 a 39 odôvodnenia rozsudku), pričom existenciu iných dôvodov, pre ktoré by mala byť vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi, žalobca neuvádza ani v samotnom odvolaní. Počas konania na súde prvej inštancie bol výsluch sťažovateľa navrhovaný ku skutkovým dôvodom uplatneného nároku. Jeho právny zástupca na pojednávaní 24. apríla 2023 uviedol: „... *premlčanie tak objektívnej ako aj subjektívnej lehoty je v rozpore s dobrými mravmi, a preto bolo potrebné vypočuť žalobcu, ktorý by sa mal vyjadriť k uplatnenému nároku.*“ Výsluch sťažovateľa k dôvodom, prečo by súd mal posudzovať vznesenú námietku premlčania za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, podľa názoru krajského súdu nebol potrebný na posúdenie (ne)dôvodnosti vznesenej námietky premlčania, ale zároveň aj z hľadiska vymedzenia, čo malo byť týmto dôkazom zistené, ide o novotu v odvolacom konaní, pretože výsluch žalobcu bol navrhovaný v prvoinštančnom konaní iba k samotnému uplatnenému nároku. Zároveň okresný súd nepotreboval vypočuť žalobcu, keďže išlo o právnu otázku, ktorú súd vedel zodpovedať aj bez vykonania tohto dôkazu

5. Sťažovateľ podal dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP s odôvodnením, že vadu zmätočnosti založilo nevykonanie výsluchu sťažovateľa súdom prvej inštancie, pričom išlo o jediný ním navrhnutý dôkaz, a túto vadu neodstránil ani krajský súd. Za nesprávne riešenie právnu otázku považoval sťažovateľ túto: „... *otázku posúdenia súladu s dobrými mravmi vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k subjektívnej premlčacej lehote, s ohľadom na platiace protipandemické opatrenia na území SR neustále od marca 2020 až do roku 2022, kde v konaní týkajúcom sa zásahu do jeho osobnej integrity, vlastne šikanou zo strany OČTK a podanou nedôvodnou obžalobou, zásahu trvajúceho 15,5 roka, je žalobca navyše cudzím štátnym príslušníkom.*“

6.1. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné s odôvodnením, že považuje za správny a zodpovedajúci právu procesný postup krajského súdu, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu z totožných dôvodov bez zmeny právnej kvalifikácie a bez nariadenia pojednávania a doplnenia dôvodov o vysporiadanie sa s odvolacími námietkami. Najvyšší súd poukázal na to, že krajský súd riadne odôvodnil, prečo považoval za nadbytočný dôkaz výsluchom sťažovateľa. V jeho úvahách najvyšší súd nezistil žiadne rozpory či nekonzistentnosť a odmietol tvrdenie sťažovateľa o formalistickom a arbitrárnom odôvodnení. Sťažovateľ aj v dovolacom konaní zotrval na názore o spôsobilosti svojho výsluchu zmeniť spôsob nazerania na márne uplynutie subjektívnej premlčacej lehoty, ale v dovolaní neuviedol nič konkrétne, čo by toto tvrdenie podporilo, hoci to mohol urobiť aj písomne. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP považoval preto najvyšší súd za neprípustné.

6.2. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ otázku nevymedzil spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, pretože z jej znenia nevyplýva, aké riešenie považuje sťažovateľ za správne a aký význam a prečo by mal mať na rozpor s dobrými mravmi faktor dĺžky trestného konania, ktorý bol zohľadnený už v súvislosti s objektívnou lehotou, status sťažovateľa ako cudzieho štátneho príslušníka či obmedzenia súvisiace s protipandemickými opatreniami trvajúcimi v časti plynutia premlčacej doby, ak tieto už boli zohľadnené neplynutím lehoty. Sťažovateľ tiež neuviedol, kde by mali byť hranice, po ktorých prekročení už je konštatovanie rozporu s dobrými mravmi jediné možné riešenie. Najvyšší súd zároveň dodal, že otázky skutkové ani otázky, od ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo, nie sú riadnym vymedzením dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva na súdnu ochranu, spravodlivý proces, ku ktorému došlo porušením jeho práva byť vypočutý v konaní na úrovni okresného súdu a akceptáciou tohto stavu krajským súdom a najvyšším súdom, čo považuje za rozporné s čl. 13 ods. 1 CSP, podľa ktorého aj napriek zastúpeniu v konaní môže súd stranu sporu vyslychnúť, ak je to potrebné a možné. Sťažovateľ poukázal na okolnosti prípadu a uviedol, že okolnosti svojho nároku chcel predniesť osobne priamo pred súdom, a nie písomne. Opäť poukázal na to, že ide o cudzieho štátneho príslušníka a v relevantnom období platili prísne opatrenia súvisiace s pandemiou, ktoré sťažovateľa obmedzovali v komunikácii s jeho zástupcom. Osobné porady považuje sťažovateľ za nutné, pretože nechcel niektoré skutočnosti prejednávať cez komunikačné prostriedky. Sťažovateľ považuje svoje nevypočutie na pojednávaniach, na ktoré sa riadne dostavil a súd prvej inštancie ho mohol a mal bez prekážok osobne vypočuť, za ústavne neudržateľné. Jeho výsluch mal predstavovať esenciálny dôkazný prostriedok. Uvedený postup považuje za odňatie práva na prístup k súdu a porušenie práva byť vypočutý. Dovolací súd, ktorý akceptoval tento postup súdov nižších inštancií, sám porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Všeobecné súdy mali podľa názoru sťažovateľa akceptovať vznesenie námietky premlčania ako odporujúce dobrým mravom, pretože bol nedôvodne trestne stíhaný 15,5 roka a jeho zmeškanie subjektívnej premlčacej lehoty predstavovalo 11 dní, čo je v značnom nepomere.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie z dôvodu, že nebol osobne vypočutý v konaní pred súdom a zároveň nesúhlasí s akceptovaním námietky uplynutia subjektívnej premlčacej doby zo strany všeobecných súdov.

9. Ústavný súd konštantne akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti opravného prostriedku, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci všeobecných súdov, a nie do právomoci ústavného súdu, pretože ide o aplikáciu zákona, podústavného práva. Úloha ústavného súdu sa preto aj v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či všeobecný súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom, odôvodnil svoj záver o neexistencii dôvodov na prípustnosť dovolania sťažovateľa.

10. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvoľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

11. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že sa vo svojom rozhodnutí argumentačne vysporiadal s námietkami uplatnenými sťažovateľom v dovolaní a uviedol úvahy, z ktorých vychádzal pri posudzovaní jeho dovolacích námietok, a preto jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné.

12. K námietke sťažovateľa, že nebol vykonaný dôkaz jeho výsluchom, ktorú sťažovateľ zopakoval aj v ústavnej sťažnosti, najvyšší súd uviedol, že sa s ňou riadne vysporiadal už krajský súd (sumarizované v bode 4 tohto uznesenia). Vykonanie výsluchu sťažovateľa tak, ako bol navrhovaný, teda k samotnému meritu veci (uplatňovanému nároku), nebolo pre rozhodovanie v tejto veci potrebné, pretože po zistení, že došlo k uplynutiu subjektívnej premlčacej lehoty, sa vecou samou už okresný súd nezaoberal. Zároveň sťažovateľ v priebehu celého konania vrátane konania na ústavnom súde netvrdil žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by mu objektívne bránila v podaní žaloby počas plynutia trojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Poukaz na obmedzenie osobného stretnutia s advokátom počas pandemickej situácie všeobecné súdy za takúto objektívnu a relevantnú skutočnosť nepovažovali. Toto hodnotenie všeobecných súdov nevykazuje pnutie s právom sťažovateľa na súdnu ochranu alebo spravodlivý proces, ako sa domnieva.

13. Ústavný súd preto v súhrne konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľne odôvodnil napadnuté uznesenie a neexistuje taká ústavne relevantná súvislosť medzi označenými základnými právami sťažovateľa a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohla viesť k vysloveniu ich porušenia, a preto sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

14. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu